

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: D. Ch. N.
právně zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, se sídlem
S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, se
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 4. 10. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2022, č. j. OAM-687/ZA-ZA10-HA13-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto dle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, že se žalobci azyl neuděluje a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.
2. Žalovaný konstatoval, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal dne 18. 7. 2022 z důvodu legalizace svého pobytu v ČR. Ačkoli na území ČR pobývá již od roku 1999, o mezinárodní ochranu projevil zájem až v roce 2022. V roce 2015 byl odsouzen k trestu odnětí svobody

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

v trvání devíti let za pěstování marihuany, byl mu uložen trest vyhoštění ve výměře deseti let a na základě odsouzení mu byl zrušen trvalý pobyt, přičemž jiný druh pobytu nezkoušel získat. Z výkonu trestu byl propuštěn dne 10. 7. 2022, byl mu udělen výjezdní příkaz platný do dne 20. 7. 2022, ve Vietnamu neměl žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Žalobce je však osobou právně plně způsobilou, odpovědnou za své činy, za něž by měl být připraven nést i následky. Snaha legalizovat pobyt na území ČR nezakládá relevantní důvod pro udělení azylu. K tvrzení žalobce, že nemá kam se do vlasti vrátit, má již vysoký věk a neví, jak by tam znova začínal, žalovaný uvedl, že čistě ekonomické potíže v zemi původu nečiní z žalobce uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 za situace, kdy nebylo zjištěno, že by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň žalobce byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině a v té souvislosti odkázal na informace obsažené ve shromážděných podkladech rozhodnutí. Ani skutečnost, že žadatel neudrží se svou rodinou ve Vietnamu žádný kontakt, není důvodem pro udělení azylu. Žalovaný neshledal v případě žalobce při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, neshledal důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 zákona o azylu z důvodu sloučení rodiny ani důvody dle § 14 pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Žalovaný se v té souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, přičemž dospěl k závěru, že životní situaci žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou, jeho případ je zcela běžným. Ani pozbytí pobytového povolení v důsledku trestné činnosti žalobce nelze hodnotit jinak než jako irrelevantní, v té souvislosti žalovaný odkázal na judikaturu, z níž vyplývá, že humanitární azyl není institutem určeným ke zřízení pobytového povolení, když k tomuto je primárně určen zákon o pobytu cizinců. V souvislosti s otázkou doplňkové ochrany se žalovaný zabýval ustanovením § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu vylučujícím z možnosti ji získat osobu, která spáchala vážný zločin, přičemž dospěl k závěru, že žalobce právě takovou osobou je a tento závěr odůvodnil. Konstatoval, že s ohledem na tuto skutečnost se jedná o vážný zločin předpokládaný v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu pro vyloučení žalobce z možnosti udělení doplňkové ochrany.

II.

Žaloba

3. Žalobce odůvodnil včas podanou žalobu tím, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena jeho práva žadatele o mezinárodní ochranu, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla skutečnost, že nemůže realizovat život v ČR pomocí dokladů a chtěl by si touto cestou zlegalizovat svůj pobyt, neboť ve Vietnamu mu hrozí závažná újma z ekonomických důvodů. V ČR žije již cca 33 let, za tu dobu se ve Vietnamu mnoho změnilo, obává se, že by se tam již vzhledem ke svému pokročilému věku nedokázal začlenit
4. V doplnění žalobních bodů ze dne 9. 1. 2022 žalobce uvedl, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. jej vykládá naprosto nesprávně, v rozporu se skutečností, a dochází tak ke zcela nesprávným závěrům, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, což se nejostřeji projevuje především ve vztahu k (ne)udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Odkázal na judikaturu s tím, že má za to, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť má zato, že jím uvedené důvody podání žádosti o mezinárodní

ochranu zcela jednoznačně naplňují důvod pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

5. Správní orgán dle žalobce primárně pochybil v otázce neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, v němž se sice uvádí možnost neudělení doplňkové ochrany v případě důvodné pochybnosti o způsobení vážného zločinu, avšak zákon o azylu nikde blíže tento neurčitý právní pojem nespecifikuje. Odůvodnil, proč má za to, že žalovaný nedostatečně posoudil všechny faktory pro konstatování, zda se žalobce dopustil vážného zločinu, zdůraznil, že se trestného činu dopustil před delší dobou a od té doby je vzorným člověkem. Rozpor s mezinárodními závazky shledává žalobce především v čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť z provedeného dokazování je zcela zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života, když ve Vietnamu se nemá kam vrátit, neboť jeho život je již delší dobu spjatý s ČR.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Ve vyjádření žalovaný uvedl, že při svém rozhodování dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce, který v ČR pobývá již od roku 1999, se podáním žádosti o mezinárodní ochranu po ztrátě pobytového oprávnění v důsledku spáchání trestné činnosti zcela jednoznačně snaží pouze o další setrvání na území ČR a legalizaci svého dalšího pobytu. Po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobci udělen výjezdní příkaz, na základě něhož byl povinen do 20. 7. 2022 vycestovat z ČR, což však neučinil a namísto toho požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, jež žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí, v němž dostatečně podrobně, jasně a srozumitelně popsal důvody, pro něž nepřistoupil k udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem a z jakých důvodů neudělil žalobci doplňkovou ochranu. Žalobcem uváděné pohnutky vedoucí k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu ve smyslu § 12 z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce zároveň neuvedl ani žádnou skutečnost, již by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný má z uvedených důvodů za to, že se při posuzování žádosti žalobce nedopustil žádné nezákonnosti a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV.

Posouzení věci soudem

7. Žaloba není důvodná.
8. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
9. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních

bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

10. S ohledem na stanovisko žalobce soud rozhodl při jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba není důvodná.

12. Soud posoudil napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí přezkoumatelné, je z něj zřejmé, jak žalovaný rozhodl a proč tak učinil. Soud se se závěry žalovaného plně ztotožňuje.

13. Žalobce brojil proti rozhodnutí, jímž žalovaný posoudil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany a rozhodl, že se azyl neuděluje a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.

14. Soud vyšel z právní úpravy § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), dle něhož soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen správní orgán). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

15. V posuzované věci se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu s tím, že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu z výše uvedených důvodů nelze udělit. Soud se proto, s ohledem na charakter napadeného rozhodnutí a důvody uvedené v žalobě, zabýval otázkou, zda jsou v případě žalobce splněny podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany a zda je v té souvislosti závěr učiněný žalovaným v napadeném rozhodnutí správný.

16. Žalobce v žalobě, stejně tak jako ve správním řízení, uvedl, že důvodem podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu dne 18. 7. 2022 je skutečnost, že život v ČR nemůže realizovat pomocí dokladů, neboť mu byl v důsledku jeho pravomocného odsouzení zrušen trvalý pobyt a byl mu udělen výjezdní příkaz. Touto cestou by chtěl zlegalizovat svůj pobyt, neboť ve Vietnamu mu hrozí závažná újma z ekonomických důvodů. Kromě toho, v ČR žije již cca 33 let, má proto obavu, zda by se v případě nuceného návratu do země pobytu dokázal do společnosti začlenit a to i vzhledem ke svému pokročilejšímu věku, nemá na nikoho z rodiny ve Vietnamu kontakt, nemá se tam kam vrátit a chtěl by proto v ČR zůstat a najít práci. Trvalý pobyt v ČR mu byl zrušen, neboť byl odsouzen k devítiletému trestu odnětí svobody za pěstování marihuany, z vězení byl propuštěn 10. 7. 2022 a výjezdní příkaz dostal do 20. 7. 2022. V rámci správního řízení žalobce uvedl, že do ČSSR přicestoval v prosinci 1982, v prosinci 1987 odcestoval zpět do Vietnamu. Do ČR se

poté vrátil v srpnu či září 1999. Uvedl, že ve Vietnamu nikdy nebyl politicky aktivní a neměl žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině ani politickému přesvědčení.

17. Z uvedeného je zřejmé, že ani soud nemohl u žalobce shledat z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany existenci odůvodněného strachu z pronásledování definovaného v § 12 zákona o azylu, neboť ani žalobce sám neuvedl v tomto ohledu žádnou konkrétní argumentaci
18. V doplnění žaloby dne 9. 1. 2023 žalobce svoji argumentaci týkající se důvodů pro vyhovění jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozšířil. Uvedl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, nedostatečně odůvodnil závěr o neexistenci důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu za situace, kdy u něj byl zcela jednoznačně naplněn důvod pro jeho udělení. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce dále uvedl, že žalovaný pochybil v otázce neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle § 15a odst. 1 písm. c) (správně § 15a odst. 1 písm. b)) zákona o azylu, neboť dostatečně neposoudil všechny faktory pro konstatování, zda se žalobce dopustil vážného zločinu a zdůraznil, že se trestného činu dopustil před delší dobou a od té doby je vzorným člověkem. Dále shledal rozpor s mezinárodními závazky žalobce především v čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť podle něj je z provedeného dokazování zcela zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, když se ve Vietnamu nemá kam vrátit.
19. Soud se proto dále zabýval existencí žalobcem tvrzených důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a tyto neshledal. Žalobce je dospělou, zdravou, plně právně způsobilou osobou, i přes vyšší věk dosud práce schopnou, žalovaný se jeho rodinnou, sociální i ekonomickou situací dostatečně zabýval a ze zjištěných skutečností učinil závěr, že situace žalobce není v žádném ohledu mimořádná, hodná zvláštního zřetele. Zároveň správně konstatoval, že případné čistě ekonomické potíže v zemi původu z žalobce nečiní uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a nejsou proto ani důvodem pro udělení azylu. Soud konstatuje, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok, přičemž správně uvážení žalovaného v tomto ohledu nevybočilo ze zákonných mezí ani nebylo zneužito a zároveň bylo řádně, dostatečně a logicky odůvodněno při zohlednění všech důležitých hledisek a kritérií.
20. Z žalobcem tvrzených skutečností jednoznačně a bez dalších pochyb vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal za účelem legalizace svého dalšího pobytu v ČR, neboť zde žil po svém návratu z Vietnamu nepřetržitě od roku 1999, přesto žádost o mezinárodní ochranu podal až v přímé souvislosti se zrušením trvalého pobytu a uložením povinnosti vycestovat do dne 20. 7. 2022. V té souvislosti soud považuje za vhodné k povaze mezinárodní ochrany připomenout rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se uvádí: *„Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona*

o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“ Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území ČR slouží primárně instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu, z tohoto důvodu nemůže argumentace žalobce obstát.

21. Námitku žalobce týkající se aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu žalovaným shledal soud rovněž nedůvodnou. Při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany se žalovaný zabýval ustanovením § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a posoudil konkrétní okolnosti odsouzení žalobce. Soud souhlasí se žalobcem, co se týče absence definice pojmu „vážný zločin“ a s tím související povinnosti žalovaného řádně a jasně se s tímto problémem vypořádat. S hodnocením trestného činu žalovaným, jehož se žalobce dopustil, a za nějž byl pravomocně odsouzen, se soud plně ztotožňuje. Žalovaný se s povinností vyložit pojem „závažný zločin“ vypořádal velice podrobně a bez ponechání prostoru k pochybám o důvodnosti aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž přdestřel vnímání § 15a v kontextu mezinárodního práva i vázanost správního orgánu rozhodnutím o spáchání trestného činu a dle názoru soudu postupoval v souladu s žalobcem zmíněnou judikaturou. Žalovaný vymezil pojem „vážný zločin“ dle § 15a zákona o azylu v souvislosti se spácháním zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. c) trestního zákoníku trestního zákoníku a zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Žalovaný dále vyhodnotil míru společenské škodlivosti trestné činnosti, již se žalobce dopustil a zabýval se výkladem pojmu „vážný zločin“ v rámci mezinárodních úmluv a rozhodování Soudního dvora EU. Soud proto považuje odůvodnění žalovaného za naprosto dostatečné a přezkoumatelné; žalovaný dostal své povinnosti posuzovat pojem „závažný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v širších souvislostech, při zhodnocení více faktorů, jak mu ukládá zákon, mezinárodní úmluvy i judikatura.
22. Žalobce dále uvedl, že případným vycestováním by došlo k zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, neboť jeho život je již delší dobu spjatý s ČR a ve Vietnamu již nemá žádné vazby. V té souvislosti je na místě uvést, že co se týká neexistence rodinného, sociálního i ekonomického zázemí ve Vietnamu, jsou tyto skutečnosti z pohledu institutu mezinárodní ochrany bez dalšího irelevantní. Pro úplnost však soud uvádí, že **Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950**, stanoví v článku 8, že „1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života. 2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“ Kromě toho nelze pominout, že žalobce nemá vytvořené rodinné vazby ani na území ČR a dlouhodobě páchal úmyslnou závažnou trestnou činnost za situace, kdy na území ČR pobýval na základě povolení k trvalému pobytu, tudíž si musel být vědom případných následků páchání trestné činnosti na jeho pobytové oprávnění. Žalobce je zdravý a není tak pokročilého věku, že by byla vyloučena či podstatně snížena jeho schopnost začlenit se do života např. v zemi jeho původu.

Povinností vycestovat dochází k zásahu do žalobcova soukromého života, který je však v souladu se zákonem a sleduje legitimní cíl za situace, kdy žalobce páchal výše zmíněnou úmyslnou trestnou činnost a zásah spočívající ve zrušení pobytového oprávnění byl proto odůvodněný a nezbytný. Ani tuto námitku žalobce proto soud neshledal důvodnou.

23. Soud s ohledem na shora uvedené konstatuje, že v řízení před žalovaným nedošlo k žádným vadám řízení a jeho rozhodnutí je zákonné, neboť žalobce neprokázal existenci skutečností, jež má na mysli ust. § 12, 13 či 14 zákona o azylu svědčících o tom, že došlo, či by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do jeho lidských práv, přičemž žalovaný si opatřil dostatek potřebných podkladů pro své rozhodnutí, jež následně řádně odůvodnil. Mezi žalobce jakožto žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného je rozloženo břemeno důkazní. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žalobce, přičemž žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, jež jeho tvrzení vyvracejí či je podporují. Soud konstatuje, že v řízení před žalovaným nedošlo k žádným vadám řízení a jeho rozhodnutí je zákonné, neboť žalobce neprokázal existenci skutečností svědčících o tom, že došlo, či by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do jeho lidských práv, přičemž žalovaný si opatřil dostatek potřebných podkladů pro své rozhodnutí, jež následně řádně odůvodnil. Soud proto žalobu v souladu s ust. § 76 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VI.

Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. 3. 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně